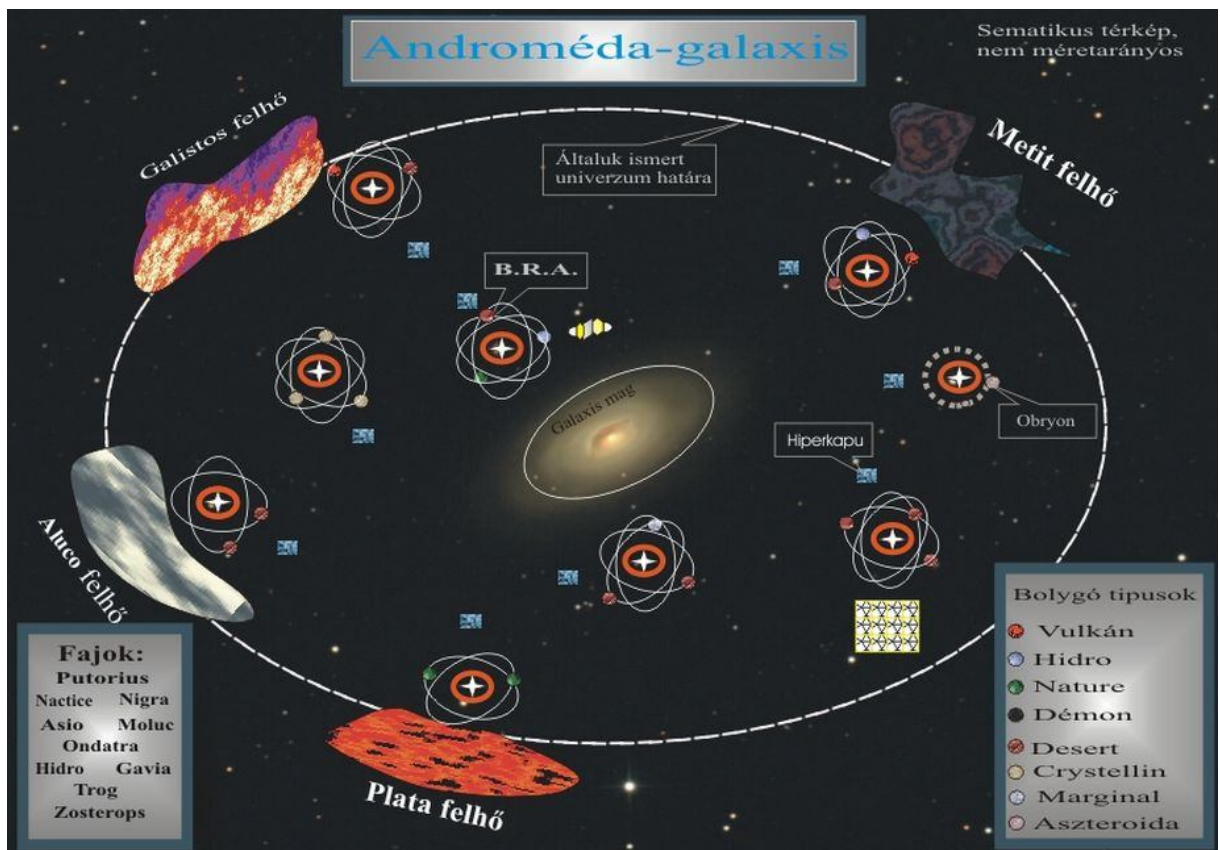

Szűcs Csaba Ferenc

Androméda-galaxis 1 Rész.

Putoriusok és a DioDroidok

Csillagtérkép

III fejezet Háziállatok

A háttérben elhúzódó szürkés barnás felhő árnyékot vetett az előtte mozdulatlanságra ítélt égitesteken. Úgy ereszkedett rájuk, mint az éj leple alatt előtűnő gomolyfelhők, eltakarva a távoli csillagok fényeit. A vízszintesen elhúzódó képződmény előtt láthatóvá vált úti célunk. A távoli csillag körül keringő három bolygó ácsorgott. Az egyik, még ilyen távolságból is jól kivehető volt kopár és sziklás felszíne nem túl jóval kecsgeteti az itt élőket. Az ilyen típusú bolygók felszínén tomboló homok viharok, nem éppen piknikezésre való időjárás.

A Nactice barátomat mindez nem zavarta, esze ágában nem volt tágítania úti céljától. Láthatóan fejben már elköltötte megszerzett vagyonát.

Miközben haladtunk a bolygó felé, elérkezettnek láttam az időt, hogy egy kicsit jobban megismerjem ennek a fajnak a gondolkodását.

- Tanácsodat kérem, hogy mit tudok venni egy energia cellán?- kérdeztem, mire megfordult székestől és rám öltötte a nyelvét. Meglepő és vicces volt ez a mozdulat, de hamar rájöttem, hogy itt más jelentése van, mint odahaza.

- Egy celláért sok mindent vehetsz, egy egész konténerért, amibe ugye tíz van egy egész hajót is akár. – közben nyelve még mindig kint lógott, és ide-oda dobálódott a levegőben, míg beszélt. Szerintem a jókedv jele volt. - De vigyázz, mi a kereskedelemben nem ismerjük a tréfát, és a becsületet sem. - nyelve eltűnt a szájában.

- Tehát vigyázzak, nehogy leüssenek a vagyonom miatt?- kérdeztem viccesen

- Nem!- horkant föl. – Szigorú kereskedelmi törvényeink halállal és vagyonekborzással bünteti azt, ki ilyet merészel tenni bárkivel is. – hát tényleg nem viccelnek, beszédéből érdekes mód azt fedeztem föl, hogy az utóbbit tartja rosszabbnak. – A kereskedelemben viszont mindent szabad. – folytatta nyugodtabban. – Inkább kihasználják tudatlanságodat, és elszedik a vagyonodat. Bár a telepatikus lényeket nehezen tudjuk átvágni, ezért szövetkeztünk a Putoriusokkal is. Így előnyösebb. A helyedben én nem fedném fel a képességeimet, inkább előnyömbre fordítanám. - mondta és már megint kilógott a nyelve. – Nem szeretnél nekem dolgozni, többet kapnál, mint ezek a mihaszna kölykök. Együtt megvehetnénk az egész galaxist.

- Nem, más terveim vannak, de köszönöm a tanácsokat, és az ajánlatot.

- Bármikor felkereshetsz, az ajánlatom, és a hajóm mindig nyitva áll előtted. – ekkor még nem is tudtam ez mekkora megtiszteltetés.

A bolygó ritka légköre nem okozott gondot a két gépnek. A kopár és sziklás felszínen csak apró szemcsés homok szállt a levegőben. Az erős sugárzás minden szerves létformát kiirtott a felszínről.

Az egyetlen, ami arra utalt, hogy itt élet van. Az a kupolaszerű építmény mely az egyik szikla vonulat mögött elterülő síkság közepén állt. Közelebb érve látszódott csak, hogy egy építmény teteje. A közepén lévő, erőter védte kapun keresztül le, és felszálló gépek nyüzsögtek. Lassan megközelítettük és egy pillanatra úgy tűnt, hogy a két gép egyszerre nem fog beférni. A kupola bejárata igazodott méretünkhöz, és szélesebbre nyílt. Amint beértünk az erőtár alá, látszott a többi gép amint oldalra húzódva várja, hogy beszálljunk. A leereszkedő két gép alatt több emeltnyi mélység volt. A földön viszont egy gép sem várakozott, ez meglepett kissé.

Tyto könnyedén tette le az X10-est a fal mellé, majd visszahúzza vontató csápját, ő is mellé parkolt.

A föld megnyílt a két gép alatt és zuhanni kezdtünk. Sötétség borult ránk.

Érezhetően nem csak lefelé, hanem oldalra is mozgunk. Fényesség támadt, és láthatóvá vált, hogy hova visz minket az automata, dokkoló rendszer.

Az alattunk elterülő csarnok végeláthatatlan sorban álltak egymás mellett akkurátusan a különböző kereskedők úrhajói. A hátuk mögött zsbivásárszerűen kipakolva portékáik. A sorok közt meghagyott vékony ösvényen hőmpölygő tömeg sürgött forgott.

A lift leparkolt bennünket egy üres helyre. Az X10-est valószínűleg másik helyre vitte.

- Megérkeztünk. – mondta Tyto. – Menj és ne feled a tanácsomat. - de már nem is figyelt rám, mert a monitoron kezdte figyelni, amint segédei elkezdtek kipakolni, azt a sok limlomot, amiben bukdácsoltam befele jövet. Szépen akkurátusan a rámpa mellé.

Lementem a rámpán és a szemem elé táruló látvány így közelebből sokkal kaotikusabbnak tűnt, mint először. Az úrhajók sora, a hátuk mögött kipakolt rendezetlen holmik, és a köztük rohangáló segédek, olybá tündek, mint valami vásári sokadalom. Tyto gépén is jól kivehető helyen ki volt függesztve egy monitor, amiben látszott, hogy ott ül székében. Kényelmes megoldás az üzleteléshez.

Csak az egyik fiataalt láttam pakolni, nyilván a másik már elment elkölteni könnyen szerzett vagyonukat.

S4 felmászott a nyakamba, miközben elindultam a hőmpölygő forgalomba, hogy megkeresem az X10-est. Miközben kerülgettem a hordár droidokat, és a szolgálakat, nézelődtem kicsit.

Az építmény mélyen a föld alatt a sziklába volt vájva. A falakon végighúzódo vajatokban mozgott a lift, amely folyamatosan vitte föl és le a különböző formájú és méretű gépeket, a kereskedelmi szint és az úrkikötő között.

Hoppá! Nekimentem valakinek, aki eltűnt az egyik G8-as alatt. Gyors reflexxel kaptam ki onnan, nehogy az utána hőmpölygő tömeg eltapossa.

A fiatal lány rémült tekintettel meredt rám, de az én meglepetésem még nagyobb volt.

Bár nem látszottak olyan női vonások, mint a földi hölgyeken, mégis éreztem, hogy ő más. Csak ekkor döböntem rá, hogy az eddig látott Nacticek mind férfiak voltak. Most már láttam mi a különbség köztük. A nők sokkal magasabbak voltak, úgy egy méter ötven körül. Bőrük színe megegyezett, de végtagjaik sokkal arányosabbak voltak. Fejük nem volt kutyaszerű, sokkal kerekesebb, és az apró sárga szemük, sokkal jobban állt nekik.

- Minden rendben? – szoltam hozzá, és már szidtam is magamat, amiért elárultam neki, hogy telepata vagyok.

- Ki vagy te? – mondta, de nem mozgott a szája. Ez igen gyorsan kapcsolt.

- Egy utazó. – vágtam rá. – Keresek valamit.

- Mint mindenki. – válaszolt a válla fölött miközben elsétált mellettem, és még egyszer kacéran visszanezét.

Folytattam utamat. Az alacsony Nacticek fölött könnyedén elláttam. A távolban fel is tűnt az X10-es sötét burkolata. Odaérve a rámpa lenyílt. Felsiettem rajta, és belépve az irányító terembe, még mindig ott állt BRQ ahol hagytam. Mozdulatlanságra ítélt barátom egykedvűen szólalt meg.

- Sikerral jártál? – kérdezte gépies hangon.

- Hasznos tanácsokkal látott el Tyto, ezért szükségem van a segítségedre. – kivettem a helyéről és magam elé tartottam. – Tudsz hagyományosan is kommunikálni? – kérdeztem

- Természetesen. – jelent meg BRQ holo képe.- De miért? A telepaticus képességeddel tudsz velük kommunikálni. – értetlenkedet

- Nem akarom felfedni nekik képességeimet. – jelentettem ki határozottan

- Tyto jó kitanított.- monda egykedvűen.

- S4 te hozz egy konténer energia cellát és induljunk. – adtam ki a parancsot.

Visszamentem a raktérbe, ahol S4 leugrott a vállamról és felmászott az egyik G8-ra. A konténer tetejéről lenyújtotta a csápját, és beleszúrta a burkolatba. Úgy festett ott, mint egy szekeret hajtó paraszt. A „kantár” csápokkal irányítva elindult lefele a rámpán.

Belemerültünk a nyüzsgő vásári forgalomba.

Most nyílt először lehetőségem jobban szemügyre venni azokat a tárgyakat, amiket a fiatal segédek kipakoltak az úrhajók mögé. A legtöbb eszköz teljesen ismeretlen volt. Még azt sem tudtam meghatározni, hogy mire valók. Valószínűsítettem csupán, hogy úrhajók részegységei lehetnek.

Félelmet éreztem és haragot, de nem a saját érzéseim voltak. Valami közvetítette felém. Ránéztem BRQ-ra és S4-re. Ők nem hiszem, hogy éreznének bármilyen érzést is.

Az egyik hajó előtt egy kisebb tömeg ácsorgott. Apró méretük miatt könnyedén átláttam felettük. Az egyik G8-as egység tetején egy fém rudakból összeeszkábált ketrec állt. A legfurcsább még nem is az volt, hogy egy ilyen fejlet technikával rendelkező faj miért ilyen elavult eszközt használ. Hanem a benne látható lény.

A vastag fekete bőrű, leginkább szárny és fark nélküli sárkányra emlékeztető teremtmény, elsőre kicsit hátborzongató volt. Kutyszerűen, négy lábon álló testtartás, hátán csont taraj futott végig egészen a feje tetejéig. Mellső lábai izmosak, hajlékonyak, akkora talppal a végükön, mint a mellkasom. Újai végén éles karmok. Mellkasa kidudorodva jelezte, hogy igen nagy izomzattal rendelkezik. Feje testéhez képest apró volt, de a felét a szája foglalta el, amivel vicsorgott az őt bámuló közönségre. A több sorban elhelyezkedő tühegyes fogai elárulták, hogy nem éppen vegetáriánus. Előre meredő kéken világító szeme, megbabonázta azt, aki belenézett. Hátsó lábai nagymacska szerűen be volt húzva maga alá. Hosszúkás lábfeje és izmos comb része láthatóan ugrásra készen várta, hogy a prédára vesse magát.

A fiatal segéd egy hosszú fém rudat dugott be a rács rései közt, és megdőfte az oldalát. Mire a lény felbőszülten felordított és első végtagját és mellkasát megfeszítette. Az izmok miközben megfeszültek, többszörösére nőttek. Úgy nézett ki mintha felfújták volt. A ketrec kezdet egyre kisebb lenni neki, és főlő volt, hogy növekedés következtében széttepi a ketrecét.

A báméskodó tömeg ámulva nézte, ahogy a lény egyre csak nő, miközben fogait belevájva a rácsba vicsorgott rájuk. A segéd újra botjáért nyúlt és most a szájára vágott rá. A lény ijedten hátrált a ketrecben, leeresztve mellső végtagját. Mialatt az visszazsugorodott eredeti méretére, a hátsó lába és háta kezdett el felfújódni. A hátsó lábára kuporodó lény láthatóan hatalmas ugrásra készül.

A nézőközönség hangosan bízta a segédet. Aki újra megmarkolta a botját és a ketrec rácsain bedugta. Hirtelen hanyatt vágódott a szikla padlón és haragosan fel akart pattanni, de fölője tornyosuló fekete alak kezében lévő fémrúddal visszanyomta a földre. Réműlet ült ki az arcára.

- Hogy képzeled, engedje el a segédemet, és hadja dolgozni!- szólalt meg a Nactice a képernyőn. Elvettem a botot a segédnél, majd előre nyújtottam az enyémet. A végén megjelenő hologram fej megszólalt.

- Menyiért adja el? – kérdeztem BRQ közvetítésével.

- Mije van? – érdeklődött.

- Egy energia cellám. – vágtam rá.

- Rendben az üzlet. – vágta rá gyorsan. – A segédek elviszik a hajójához. - a segéd el akart indulni, de újra szembe találta magát a fémrúddal.

- Az energiacella sokkal többet ér ennél a lénynél. – mondtam.

- De ez a lény is különleges. - megpróbált kijátszani.

- De elég veszélyes is!- vágtam vissza és elfordulva elindultam elfele.

- Várj!- kiabált utánam. – Honnan tudjam, hogy tényleg van energia cellád?- állított meg, de kérdésére nem kellett válaszolnom. Ekkor ért utol bennünket S4. Megállította a hordár

egységet és kinyitotta a tetejét. A konténer magassága miatt, csak a kereskedő kamerája látott bele. Az arcára kiülő döbbenet, és a gondolatai elárulták. – Enyém lesznek a celláid.

- Mit kérsz érte?- hangja egész más tónusban szólt.

- Corodia tartályt keresek. – próbálkoztam.

- Az nincs, de nézz körül, hátha találsz kedvedre valót. – vágta rá zordan, de belül ujjongót, hogy kifogott egy balekot.

- Azt gondolja, hogy egy egész konténernyi alkatrészt elvihetnék. Melyiket vigyük?- kérdeztem a konténer tetején gubbasztó apró társamat.

- A hozzád legközelebbi alkatrészek, úrhajó alkatrészek, segédhajtóművek, panelek. Én azt választanám. - válaszolta könnyedén miközben én úgy tettem mintha nagyon értenék hozzá, hogy mit látok.

- Ezt szeretném. - fordultam a Naticce felé miközben a holo fejjel az alkatrészekre mutattam.

- Pontosan melyiket? – hajolt közelebb a monitorhoz.

- Az egészet, egy konténernyit. – válaszoltam ellentmondást nem tűrő hangon.

- Rendben az üzlet. – adta meg magát kicsit túl könnyedén. - Előtte viszont ellenőriznem kell az árudat. - erre felküldött egy segédet a konténerre, aki nagy nehezen kibányászott belőle egyet, majd a hátán cipelve bevitte a hajóba. Kisvártatva üres kézzel tért vissza.

- A segédek a hajódhoz viszik a konténereket. - mondta röviden.

Az egyik oda lépett mellém mire én a távolban feketéllő X10-esre mutattam, ő nem szólt semmit, csak visszasietett a helyére.

Nem törődtem vele, a ketrechez léptem, amiben a lény még feszülten figyelt. Benyúltam a ketrecre, és nyugalmat sugároztam felé telepatikusan. Ő lefeküdt a padlóra, és engedte, hogy a fejére tegyem a kezem.

A nézelődők döbbenet rebbentek félre a fekete ruhás alak, és konvoja elől miközben nem értették, hogy hogyan változtatott egy vérengző fenevadat, egy jámbor kiskutyává.

Elégedetten sétáltam tovább, éreztem, hogy most jót cselekedtem, és hogy egy új társra leltem. Néztem a sok kereskedőt. Vajon hol találok itt corodia tartályt?

- Kövess! - mondta valaki mellettem, lenézve megpillantottam a lányt. Szó nélkül követtem, az egyik hajóhoz, ahol ő felment a rámpán. Oda már nem követtem, inkább úgy tettem mintha érdekelne, hogy mit árul. A kereskedő hajója nagyobb volt, mint Tytoé. Felépítése viszont hasonló. Semmi különösét nem láttam, ami felkeltette volna az érdeklődésemet. Legfőképp Corodia tartályt nem.

- Te vetted meg a Throgot?- kérdezte az egyik segéd, aki odalépett hozzám. Mivel nem figyeltem, járt-e a szája ezért úgy tettem mintha nem halottam volna. A bot végén megjelenő holo fejjel beszéltem hozzá.

- Corodia tartály van? – kérdeztem. A segéd eltűnt az úrhajó raktárának mélyén, majd pár pillanat múlva a hona alatt cipelve, letette elém a keresett eszközt.

- Mid van érte?- kérdezte közönyösen, de most résen voltam, bár úgy tettem mintha nem figyelnék rá, láttam, hogy nem mozgott a szája.

- Mit kérsz ért?- kérdeztem közönyösen, mintha most vettem volna csak észre, hogy ott áll mellettem.

- Mid van? – kérdeztem vissza, már mozgott a szája, láthatóan felhagyott a kísérletezéssel.

- Energia cellám van. – vágta rá könnyedén.

- Van még egy?- árulta el magát, de kémei halhatóan nem dolgoztak túl jól. A hátam mögött befutó S4 lassított le. – Rendben az üzlet. – mondta magához térve, és elindult a konténer felé. Az elé kerülő fém rúd végén lévő holofej viszont megállította.

- A cella többet ér, mint ez. - mondtam határozottan.

- Mit kérsz érte még. – a monitoron megjelenő Naticce mellett ott feküdt a lány.

- Mit ajánlasz érte? – vágam vissza miközben, a gondolatait fürkésztem. Sikertelenül. A lány vajon elárult?

- Van egy rabszolgája, ami nyűg a nyakán, de tetszik neki, ahogy énekel. – a gondolatok a lánytól eredtek. Tehát mégsem árult el?

- Egy éneklő házi kedvenc megfelelő lenne. - mondtam nyugodt hangon.

- Honnan veszed, hogy van ilyenem?- hördült fel, közelebb hajolva a monitorhoz fürkésző szemeket meresztve rám.

- Nem csak neked vannak kémeid. – vágam vissza.

- Nincs neked kémed, telepata vagy. Már messziről megérezem. – gondolta mérgesen.

- Rendben az üzlet?- próbálkoztam, tudomás sem véve gondolatairól.

- Vidd az energia celládat, és a kémedet is. - förmedt föl haragosan, ellökte a lányt maga mellől.

A hátam mögött mozgást éreztem. Az ütéstől előre lendültem. Oldalra pörögve ugrottam talpra, felemelve fegyverem, melynek végéről eltűnt BRQ holo képe.

A csevegésnek vége.

A két felderítő váratlanul a tömegeből csapot le rám. Az alacsony Nactickek feje fölött elsuhanó két Diodroid, kamikáze módra ütődött nekem. Most már nem ijedtem meg tőlük, nincs fegyverük. Felugrottam a konténerre, majd a visszaforduló egyikre ugrottam. Mint már tapasztaltam, fürge mozgással tért ki előlem, de most nem ért váratlanul. A fém rúd hangos csattanással vágódott neki. Irányt tévesztve, az űrhajó oldalának ütközött, majd landolt a földön. Nem hagytam esélyt, hogy magához térjen. Ráugrottam. Miközben a másikat kémleltem benyúltam az általam okozott nyíláson, és megmarkoltam az első energiavezetőt. Az ereimben szétáramló energia feltöltött. Felpattantam róla a levegőbe és a hajó takarásából előröppenő társára zúdítottam lövedékeimet. Mellé. Miközben elsuhant mellettem másik kezemmel sikerült meglöknöm, mire irányt tévesztve kezdett oldalazni. Az eleresztett lövedékeim, már meglepte. Darabokban hullott alá a terem falán, aminek nekicsapódott a találat után.

Az ámuló közönséggel nem törődve kaptam, fel a Corodia tartályt. A hajó felé menet az összetört felderítőt is felkaptam. Felsiettem a rámpán. A fiatal segédek félreugráltak előlem. A hajó jóval nagyobb volt, mint Tytoé. Felépítése ugyanolyan volt és a benne található rendetlenség is.

Hamar megtaláltam a pilóta fülkében pöffeszkedő Nacticet. A lány ott állt mellette. Lehajítottam a földre a droid roncsot, egyenesen a lábai elé.

- Szükségem van a Corodia tartályra. Hamarosan még több DioDroid jön majd. - már nem érdekelt, hogy megtudja telepata vagyok.

- Rendben az üzlet. – vágta rá, éreztem rajta, hogy félelme beigazolódása volt hatással rá. – Vidd a kémedet is! - lökte felém a lányt a karjánál fogva. – A sellő fiút is.

Nem értetem mit jelentsen ez az egész, de a lényeg a hónom alatt lévő tartály volt, a többit majd később. Az oldalt lenyíló raktárajtón át a helyiségbe érkező G8-as egy átlátszó kristály falú konténert hozott, ami tele volt vízzel.

Az ennél is látványosabb az volt, ami benne úszkált. A humanoid és hüllő keverék érdekes egyveleget alkotott. A hosszú vékony testalkathoz tartozó vékony kezek és lábak végén uszonyok voltak. A hátán és oldalán szintén. Feje áramvonalasan folytatódott teste után a tetején hegyesedve ki, ahol szintén egy uszonszerű taréj helyezkedett el. Világoskék bőrével szinte beleolvadt a tartályba. Szeme fehér színével és több rétegű szemhéjával, - szinte halakéhoz hasonlóan -, pislogott rám.

Ha ennél a látványnál még lehet megdöbbentőbbet tapasztalni, az csak a gondolatai lehetnek.

- Segítség megfulladok. – Egy sellő fiú vízbe akar fulladni. Mi folyik itt? Ez Örület!

A lány mintha csak meghallotta volna, odaszaladt a konténerhez és az elején lévő kezelő pulton megnyomott egy gombot, mire a teteje úgy harminc centivel hátra csúszott. A sellő fiú kidugta rajta a fejét, mire a lány felmászott az oldalán és megölelte.

- Induljunk! – adtam ki a határozott utasítást, odalépve a Nacticehez, aki belesüppedt a fotelébe. Felmarkoltam az előtte lévő kör alakú asztalról egy jókora comb darabot. Mire ő meg se rebbent. – Erre szüksége van egy barátomnak. – mondtam majd megfordulva kimentem.

A konvoj könnyedén haladt a tömegben. A Nacticek szétrebbentek előlünk. Gyors tempóban sikerült elérnünk a hajót. Előtte már ott sorakozott a többi G8-as. S4 leugrott a „bakról” és odafutott hozzám. Felugorva a vállamra, az összes G8-nak utasítást adva felvezényelte őket a fedélzetre. Követem őket, mögöttem a lány is a sellő fiúval.

Felérve a raktérbe, S4 elvette tőlem a tartályt és eltűnt vele az egyik szerelő járatban.

A lány és a fiú rémült képpel nézte, amint egy energia gömb nőtt a kezemben. Megfordulva eleresztettem. Throg ketrece darabjaira esett szét. Ettől még nagyobb rémület ült ki az arcukra. A lány felugrott a konténer oldalára, a fiú lebukott a víz alá.

Könnyed csukló mozdulattal hajítottam el a jókora csontos hús darabot. Throg leugrott a padlóra, és mellső mancsával vette le a felkínált lakomát. Egyetlen harapással kapta le a húst a csonttól és egyben nyelte le. A csontot sem hagyta magányosan, utána küldte.

Láthatóan a lakoma fél fogára sem volt elég. Felpattanva a földről egyenesen felém szaladt.

Odaérve hozzám fejét a kinyújtott kezemnek tolt. Megsimogattam, és nyugalomra intettem.

- Indulhatnánk végre? – türelmetlenkedett a lány miközben lemászott a konténer oldaláról.

Átmentünk az irányító terembe. BRQ-t beraktam a helyére és megfogtam a pultot.

Nem tudom, hogyan működik a lift, de amint becsuktam a rámpát elindultunk felfelé. A lift elérve a terem tetejét, sötétségbe folytatta az emelkedést.

Türelmesen vártam, hogy felérjünk az űrkikötőbe. A lift érezhetően lelassult. Felettünk fényesség támadt, és az X10-es kidugta kecses orrát a földből.

A két „tank” lomha mozgással kezdett felénk fordulni. Nem vártam meg, a négy sciber ágyú előugrott, és már tüzet is nyitott a közelebbire. A négy találattól oldalazva csúszott a tulsó falig.

Nem vártam meg, míg a másik befejezi a fordulást.

Felemeltem az orrát és a kijárat felé irányítottam. Maximális tolóerőre kapcsolva, könnyedén kezdett emelkedni. Porfelhőbe burkolva a leszálló szintet. A kijáratnál várakozó Nactice gépek szétrebbentek amint elsuhantunk köztük. A kijárat kupolaelkezdett összecsucskodni.

Elforgattam a gépet, és még nagyobb sebességre kapcsoltam. A becsukódó nyílás között átsuhanó fekete gép farkrésze leszakított egy darabot az egyik kapuszárnyból.

Kiérve már meg sem lepődtem, a kapu előtt lebegő cirkáló látványától. Egyenesen feléje fordultam, és újra oldalra fordítottam a gépet. A lövedék sortűz között elrepülve, most esélyt sem adtam, hogy eltaláljon. Fölé érve függőlegesbe fordítottam a gépet és „tővig nyomtam a gázpedált”. A lomha gép lassan fordult utánam. Mire be tudott volna célozni, már elhagytam a bolygó légkörét.

Egy gondolat férközött be a fejembe.

- Van egy Hidro bolygó ebben a csillagrendszerben. Biztonságba kell vinnünk a fiút. - gondolta a lány.

- BRQ cél a Hidro bolygó. – utasítottam az MI-t.

- Ne felejtse el, hogy mi a küldetésünk, és a Putoriusok is a nyomunkba vannak. - figyelmeztetett gépies hangján.

- Akkor is oda megyünk. - hangomat próbáltam határozottra venni.

- Elengedtem a pultot és átadtam az irányítást mérges barátomnak. A lánnyal együtt átmentünk a raktárba. Ideje kicsit elbeszélgetni velük.
- Hello- köszönt rám a sellő fiú. Éneklő hangja tényleg egyedi volt.
- Ki vagy te?- érdeklődtem, miközben leültem a padlóra a konténer elé. Throg odasietett és lefeküdt mellém. Megsimogattam a fejét.
- Rubynak hívnak, és köszönöm, hogy megmentettél. - kiúszott a konténer szélére és kidugta a fejét a nyíláson.
- Neki köszönd. – mutattam a lányra, aki zavartan állt mellettünk.
- Pusty vagyok, és mi tartozunk hálával neked. – mondta, miközben kinyújtotta a nyelvét rám.
- Te megérted az ő nyelvét? – kérdeztem tőle, miközben Rubyra mutattam.
- Igen, mi Nacticek rendelkezünk egy fordító egységgel, amit már fiatalon beültetnek a fülünkbe. - magyarázta, miközben oldalra fordította a fejét, és oldalt lévő apró nyílásban látható volt egy apró fekete szerkezet.
- Te egy vízi lény vagy mégis, a Nactice hajóján meg akartál fulladni a tartályba? – fordultam vissza Rubyhoz.
- A mi fajunk szimbiózisban él a vízzel, és a benne élő lényekkel. Kétéltűek vagyunk, ugyanúgy tudunk létezni a víz alatt, mint a szárazföldön, de mindkettőben csak korlátozott ideig. A szárazföldön kiszárad a bőrünk, amibe bele is halhatunk. A vízben légszomjunk lesz.
- magyarázta miközben föl-le úszkált a medencéjében, már nem koptatta éneklő hangszálait, csak a gondolataival beszélt hozzám. - Te honnan kerültél ide, és hogyan vagy képes fegyver nélkül is energia lövedéket kilőni?- állt meg és összetéve két mellső uszonyát, egy gömb alakot formázott.
- Tony vagyok, és nagyon messziről érkeztem. Feladatom, hogy legyőzzem a Putoriusokat, és cserébe a teleportációs rendszerükkel hazajuthatok - magyaráztam nekik.
- Milyen messziről? – érdeklődve úszott oda a nyíláshoz Ruby.
- Az általatok ismert galaxison túlról. - magyaráztam.
- Akkor tényleg messziről jöttél. Miért segítettél nekünk? – témaváltásait nehéz volt követni, de nem adom föl.
- Nem szeretem, ha valakit rabszolgaként kihasználnak. – válaszom rövid, de velős volt.
- Akkor már értem miért száltál szembe a Putoriusokkal. - hangja megnyugvás sugallt és úszkálni kezdett a medencében. - De hogyan lehet, hogy Diodonok képességével vagy felruházva, miközben nem vagy sem Droid, sem Putorius?- kérdezett újra.
- Amikor ide megérkeztem, a testem nem volt képes életben maradni, de BRQ megmentett és bevont Diodonnal. Mivel én egy teljesen más típusú humanoid vagyok, mint az itt élő lények, ezért másképp hatottak rám. Felruháztak minden képességükkel és egy energia lövedékkel is. - magyaráztam továbbra is.
- Akkor ugyanolyan sebezhetetlen és gyors vagy, mint ők?- kacéran nézett rám, miközben bukfenceket vetett a vízben örömeiben.
- Én sem és ők sem legyőzhetetlenek, többet is elintéztem közülük. Főleg nem gyorsak. - válaszoltam harciasan.
- Pusty és Ruby egymásra néztek és mindkettő lemerevedett.
- Ez annyira meglepő?- érdeklődtem zavartan.
- Senkiről nem tudni, aki képes volt legyőzni őket. Csak saját maguk az egyetlen ellenfelük. - továbbra is lemerevedve beszélt.
- Pedig ez nagy tévedés, saját fegyverüket ti is használjátok. Több lövés túltölti a reaktorukat, és harcképtelenek lesznek. - magyaráztam a két szoborra merednek.
- Esélyünk sincs akár csak egyet is lőni, hogyan tudnánk többet is.- értetlenkedett tovább Ruby.
- Közeledünk. – figyelmeztetett BRQ.

Felálltam a földről és az ajtó felé vettem az irányt. Ruby egy kecses mozdulattal kiugrott a tartályból, és hangos csobbanással landolt talpon, a padlón. Uszonyait magához simította, mint az oldalán, mint a hátán. A lábuszonyait maga alá hajtva lábként használta. Most lehetett igazán észrevenni menyire áramvonalas a teste. Kocsonyás bőre inkább hasonlított egy vízi élőlényhez, sem mint egy humanoidhoz. Ruganyos léptekkel közeledett az ajtó felé.

Belépve megérintettem a pultot és láthatóvá vált előttem a kékes színű bolygó. Egy pillanatra elkapott a honvágy. A vastag légkör már keményebb dió volt, mint az előbbi bolygónál. A páncél felizzott amint a súrlódási erők hatni kezdtek rá. Áthatolva a vastag felhő réteget láthatóvá vált miért nevezik az ilyen típusúakat, Hidro bolygónak. Amerre a szem ellátott csak összefüggő tenger minden felé. A távolban felbukkanó apró sziget már megnyugvással töltött el.

Gondolatok sugároztak felém. Megértve őket, irányt váltottam. Egyenesen a víznek vezettem a kecses X10-est. A becsapódás nem tett kárt benne.

Az erőtérről védett hajtómű jól vizsgázott. Nyíl egyenesen süllyedtünk a sötétkék tenger fenekére felé. A mélység egyre nagyobb lett. A nyomasztó feketeség nem hatott rám, a felém sugárzó gondolatok megnyugtattak.

Az előttünk feltűnő háznői méretű kék szempár már annyira nem. Megpróbáltam oldalra kitérni, de óriási száját már nem lehetett kikerülni. Elkapta a jobb szárnyat és megállított. Lekapcsoltam a hajtóművet és éppen vettem volna elő a sciber ágyukat mikor újabb gondolatok áradtak felém.

Kinyitottam a rámpát és az erőtéren keresztül utat engedtem annak ki megoldást jelent szorult helyzetünkre.

Ruby villámgyorsan mozgott a vízben. Világító bőre lehetőséget adott arra, hogy követni lehessen a korom sötétben is. Odaúszott a szörnyhöz és az orrára koppintott. Az rögtön elengedet bennünket, és visszahúzódva a sötétbe becsukta hatalmas szemét.

Ruby széleseben elkezdett úszni a mélység felé. Az X10-es alig bírta követni, ahogy a mélységi sziklákat kerülgetve haladtunk a fenék felé.

Egy sziklaszirtet kikerülve viszont fényesség támadt. A tenger mélyén elterülő sziklás hegység völgyében elterülő város elfeledtette velünk a mélység nyomasztó érzését.

A környező sziklák valamilyen ismeretlen kristályokkal volt teletűzdelve, amik ismeretlen forrásból világítottak, mint valami karácsonyfaizzók. Megvilágítva az egész várost.

A közepén elterülő kupola város két hegyes szila közzé beszorult levegőbuboréknak hatott. Nem lehetett megállapítani, hogy a város fényei tükröződnek vissza a kristályokról, vagy fordítva.

Ruby az oldalához úszott és egy tisztásnál megállt a város fala mellett. Odanavigáltam az X10-est és „leszálltam” rá. Kinyitottam a rámpát, majd elengedve az irányító pultot a többiekhez fordultam.

- BRQ velünk tartasz?- kérdeztem barátomat.
- Nem bírom a vizes környezetet. Megvárlak itt. – mondta gépies hangján.
- S4 felé fordultam, aki felugrott a vállamra és csak ennyit közölt.
- Átnézem a rendszereket, amúgy se bírom a vizet. – majd leugrott vállamról és letűnt egy szerelő járatban. Hogy tud így közlekedni, én alig veszem észre, szinte csak akkor, amikor bemegy rajtuk.

Kilépve a raktérbe a többiek már türelmetlenül vártak a rámpán az erőtér mellett. Láthatóan a szerves társaimat nem kell biztatni. Kiléptünk az erőtéren, a víz hidegét és a nagy nyomást nem éreztem, mozgásom egész könnyed és légies lett. Úszva közelítettük meg a kupola várost. Ruby felkapta Pustyt és beúszott vele. Vélhetően a Nacticek nem éppen víz alatti lények. Throg nagyokat rúgott hátra lábával és sebesen haladt előre.

Beérve a buborékba nem meglepő módon szárazföldi körülményeket találtunk. Ruby és Pusty ott ált a kapun belül. Throg felfújta elülső testét, de nyugalomra intettem.

A húsz sellő fiú dárdát szegezve állt sorfalat előttünk. Úgy látszik nem várnak meleg fogadtatással.

- Az uralkodótok vagytok, tegyétek le a fegyvert! - Ruby hangja határozott volt még így énekelve is.

Micsoda? Uralkodó? Már megint mibe csöppentem?

- Száműzött vagy nem uralkodó! – lépett elő egy láthatóan idősebb a testőrök sora közül. - Megölni őket. - adta ki a nem éppen barátságos utasítást. A harcosok egy pillanatra látszott a tétovázás. Ez elgondolkodtatott.

Amint a katonák előre léptek egy energia gömb csapódott a lábuk elé.

- Én nem tenném. – előre léptem, hogy a többiek a hátam mögé kerüljenek. A hang a fejükben ledöbbsentette őket. Egyik se mert, mozdulni.

- Ez egy Putorius DioDroid! – az idős férfi egész fennhangon énekelt. Vélhetően ez náluk a kiabálás. –Elhozta közénk az ellenséget! Megölni!- utasította újra őket.

- Hátról az öreg mögül előlépő harcos erős érzelmeket váltott ki Rubyból és Pustyból. – Ő az! – gondolták.

Odaérve hozzám felemelte dárdáját és nagyot döfött vele. Lazán felemeltem kezemet és kikaptam kezéből fegyverét. Lemerevedve nézte üres kezét és elhátrált az öreg felé. Szeme elkerekedett és megremegett a teste. A hasából kidudorodó hegyes szikla lassan visszahúzódott testébe. Összerogyott a dárdát markoló öreg előtt.

- Uralkodótok vagytok megölni őket! – ordította újra, a dárdáját felemelve jelezte, hogy hasonló sorsra jut, ki nem engedelmeskedik.

A harcosok tétován léptek egyet előre.

- Nem vagy uralkodó, csak egy hitvány csaló. – a hang oldalról jött. Egy másik idősebb fajtárs által. A harcosok oldalazva visszavonulót fűjtak.

Mi folyik itt? A hatalmi harc kezdett elhatalmasodni.

A másik harciasan felordított és egyenesen Ruby felé ugrott. A fiatal Pusty elé ált testével védve azt. Az öreg korát meghazudtoló fürgeséggel közeledett, majd a levegőbe emelte dárdáját. Az energia lövedék kitépte kezéből fegyverét. A fiatalok felett elsuhanó fekete árnyék viszont az egész testét sodorta el. A földre kerülő férfi remegve nézett farkas szemet tűhegyes fogak sorával.

Throg felfújta mellső testét és teljesen elborította a férfi testét.

A harcosok visszatértek élükön a másik időssel, aki csak most közelebb érve tudtam jobban szemügyre venni. A hátán végig húzódó pikkelysor arra engedett következtetni, hogy a Nacticekből tanulva, egy idő hölgygel állunk szemben.

- Merop, most már tudjuk hova tűnt a fiunk!- mondta a földön fekvő férfinak.

Throg lassan visszavonulót fűjt, a testőrök szétrebbentek előle, miközben visszasétált mellém. Felszedték a férfit a földről, és a királyné elé vitték.

Az idős hölgy közben Rubyhoz fordult. Kezét helyettesítő uszonyát, a fejére rakta.

- Örülök, hogy haza értél fiam. - mondta neki.

A királyi testőr gárda félkörben védelmezte a királynőt és az ifjú trónörökös. A felettük elsuhanó kékes árnyék egyenesen feléjük repült, dárdáját előre meresztve halálos dőfésre.

A kék energia gömb az utolsó pillanatban eltaszította testét. A támadó és fegyvere egyaránt a földre zuhant.

Ruby és a királynő megfordult rémületükben még a hátukon végigfutó uszony is felborzolódott.

Mindketten odaléptek a földön fekvő férfihoz, az oldalán lévő sötét folt jelezte találatom helyét, majd az áruló Merophoz.

- Elfogytak a követőid. - förmedt rá Ruby. - A büntetésed az árulásért ugyanaz, mint amit nekem szántál volna. – a négy testőr kivezette a falon kívülre. Csak sejtéseim lehettek mi fog vele történni, de abban biztos voltam, hogy többet nem látjuk.

A maradék testőr sorfal utat engedtet nekünk a város belseje felé.

A királynő és Ruby felnéztek a magasba. A két sziklaszirt valójában egymásra épített korallzátonyok, mikben háló helyek voltak kialakítva. Oldalukon rengeteg függő folyosók, amik keresztül-kasul húzódtak a közöttük. A folyosók között jó néhány apró tavat is észre lehetett venni. Mindegyikben Különböző színű halak, és szín pompázatos tavi virágok úszkáltak. Közelebb érve vettem csak észre, hogy a magasban húzódtó folyosók között, mint óriási vízcepppek szintén tavak voltak. Alulról szemlélve azt az érzést keltette bennem, mint egy pókháló melynek szálain megtapadtak a reggeli harmat vízceppjei.

A két korallzátony nyílásaiból több száz sellő-humanoid mászott elő és éneklő hangon kezdtek ujjongani.

Elindultak felfelé a folyosók olyan vékonyak voltak, hogy Throg és én egymás mellett nem fértünk el. Alacsony oldalfaluk lehetővé tette, hogy a magasból is jó kilátást biztosítson a városra. A sziklaszirtok között megteltek a folyosók bámészkodókkal.

Throg hatalmas ugrással termet az egyik tóban, amiben két nagyobb méretű hal úszkált. Rá akartam szólni, de láthatóan rajtam kívül ez senkit nem zavart, így hagytam hogy, lakmározzon egy kicsit. Bár nem volt éppen egyszerű dolga a két fürge hallal. Mindig kicsúsztak fekete karmai közül, de úgy tűnt élvezzi a lubickolást.

Felértünk az egyik szintre és beléptünk az egyik háló helyre. Az ott serénykedő sellők érezhetően nagy tiszteletben tartották a belépő fajtársaikat.

Az egyik sziklán egy idősebb férfi feküdt.

- Hagy mutassam be édesapámat, Lanius királyt, és édesanyámat Sitta királynét. - mutatott be szüleinek illedelmesen Ruby, majd szüleihez fordult. – Ő Tony, aki megmentett engem, és hazahozott.

- Köszöntelek, és köszönöm, amit tettél. – szólalt meg a király elhaló hangon.

- Biztos kíváncsi vagy mi folyik itt. - szólalt meg mellettem a királyné, nem várta meg a válaszomat, folytatta. – A mi fajunk elbújva, rejtőzve él a többi faj előtt. Régóta élünk, így háborítatlanul a víz alatt. Sok faj tagadja létezésünket, és ez a célunk, hogy így maradjon. – elhallgatott egy pillanatra majd folytatta. - A Putoriusok felderítői előtt viszont így sem tudunk elbújni, de jelentéktelennek, és értéktelennek tartanak minket. Hidro fajoként besorolt bennünket a bolygónk típusa után. Ez biztosította eddig a háborítatlanságunkat, De néhányan közülünk viszont ki akartak törni az ismeretlenségéből. Hagyományaink szerint a trónt az uralkodó legidősebb fia öröklí, de ha erre nincs lehetőség, akkor a fajunk következő legidősebb tagja. Aki nem más lett volna, mint Merop. Az egyik királyi testőr támogatója lett, és elrabolta fiunkat. Eladta a Nacticeknek, rabszolgának. Most már általad ezt is tudjuk. Elkezdte átvenni a hatalmat, és rettegésben tartani a birodalmunkat. - miközben beszélt figyeltem, ahogy a sellő szolgák mellső uszonyaikon az ajtó előtti tóból vizet hozzanak, be és az öreg uralkodót locsolják, nehogy kiszáradjon. – Te honnan jöttél, Tony?- visszafordultam hozzá.

- Egy távoli galaxisból érkeztem. Le akarom győzni a Putoriusokat, hogy a teleportációs rendszerükkel hazajuthassak. - válaszoltam.

- Mi nem bocsátkozhatunk háborúba, és katonáink nem maradnak életben odafönt, fegyvereink nincsenek, de bármiben kérsz segítséget, azt megkaphatod. – mondta higgadtan. - Élelmiszerkészleteinket szívesen megosszuk veled.

Nem figyeltem rá, fejembe gondolatok tódultak. – Kérlek, tedd meg! - nem tetszetek, de egy haldokló utolsó kérését nem utasíthatom vissza.

Az öreghez léptem és fölemeltem pille könnyű testét a karomba. A terem megtelt síri csönddel. Mivel senki sem ellenkezett a kijárat felé fordultam. Kilépve körbepillantottam. A Hidro faj népe mind ott álltak otthonuk kapujában és engem figyeltek. Throg ügyet sem vetett ránk miközben elhaladtunk mellette, jóízűen lubickolt a tavacskában egyedül.

A folyosókon sétálva, hátam mögött morajló éneket halottam, miközben mindenki csatlakozott, és egyre duzzadó tömeg kíséretében haladtunk lefelé.

Kiléptem a város kapuján. Újra megcsapott a víz, most viszont mintha hidegnek tűnt volna. A gondolatai vezérlésével elindultam oldalra. A nyílt terepen észre sem vettem a talpam alatt elterülő virágtengert. A piros és sárga színekben pompázó tengeri virágok varázslatos fényt kölcsönöztek a környező víznek. A földeken dolgozó sellők szétrebbentek előlünk, majd csatlakoztak a hátunk mögött sereglő néphez. Bár kiválóan tudnak úszni, most mégis szomorú gyászmenetként baktattak mögöttünk a tenger fenekén járva.

Kék, zöld neon halak úsztak felénk a távolból, körbevéve kettőnket ott köröztek, csíkokat rajzolva a vízbe, mint valami színes felhő. Éreztem, hogy egyre nehezebben tudok a fenéken maradni, mintha egy láthatatlan erő folyamatosan fel akarna emelni onnan.

Megálltam, és lassan elengedtem a karjaimban fekvő élettelen testet. Az áramlat lassan a távolba sodorta tőlünk, miközben a neon halak még mindig csíkokkal borították be, majd belevesztek a sötétbe.

A sziklafal oldalában egy újabb világító kristály jelent meg, fényével beborítva a várost, a környező földeket, és a gyászolók arcát.

Lassan visszavonultunk a kapun belülre, és visszatért az élet a birodalomba.

Visszaérve Rubyhoz fordultam, miközben Throg visszatért mellém, abbahagyva a lakoma utáni ejtőzést.

- Bemutatod nekem a víz alatti birodalmadat?- kérdeztem tőle óvatosan.

- Gyere utánam. – válaszolt kissé derűsen.

Lassan a földek felé úsztunk, amin az előbb csak keresztülgázoltunk. A sellők visszatértek, és serényen dolgoztak rajtuk. Növényeket szedtek föl, vagy ültettek le. Apró halakat fogtak be, vagy ettetek meg.

Throg nagyokat rúgva úszkált mellettünk és próbált egy-két apró halat megfogni, de azok olyan fűrgék voltak, hogy mindig az utolsó pillanatban elbújtak egy-egy sziklamélyedésben.

- Saját magunk természetjük meg minden élelmet, de tápláljuk vele a környező állatvilágot is. Csak annyit eszünk meg belőlük, aminyre szükségünk van. Építetünk nekik megfelelő környezetet. - mutatott egy korallzátonyra, miközben elúsztunk fölötte. – Sokféle vízi növényt is természetünk. – alattunk elterülő virágoskerten sokk sellő úszkált miközben néhányat felszedtek közülük.

- Fegyvereitek? – kérdeztem témát váltva.

- Itt nem használhatók az energia fegyverek. Éppen ezért nem törődnek velünk a Putoriusok. A dárda az egyetlen eszköz, amit itt használni tudunk. A szárát az egyik növény leveléből sodorjuk, a hegye a környező sziklából vájjuk ki. Mi nem vagyunk erős fizikumú lények, de amikor néha egy-egy Nactice letéved ide, akkor el tudunk banni velük. –egy harcos úszott el mellettünk sebesen. Felpillantva elállt a lélegzetem, már ha lett volna. A fejünk fölött egy bálna méretű hal tátott szájjal úszott és gyűjtötte be az apró halakat a vízből, amik képtelenek voltak elúszni túlméretess szája előtt. A harcos odaérve alá, a dárdáját az állat hasába szúrta. A vastag bőr és zsírréteg könnyedén nyílt széjjel a szikla kemény hegy előtt. A bálna becsukta hatalmas száját és megfordulva eliramodott. Maradandó kárt nem tudott benne okozni, de mégis sikerült elkergetnie.

- És a kaput őrző lény? – érdeklődtem tovább, miközben tovább haladtunk az élő bemutató után.

- Minden állatnak meg van a gyengéje, a Gollupnak az orra érzékeny. Amúgy kedves lény, csak kicsit falánk. – láthatóan a távolba bámult, amerre az apja elúszott az áramlattal. Nem lesz könnyű neki, valószínűleg még túl fiatal lehet.

Visszaértünk a kapuhoz és beléptünk rajta. Throg amint beléptünk máris ment volna a következő tavacskához, de rendre utasítottam, így inkább meghunyászkodott a lábánál, és onnan figyelt.

- Lassan indulnom kell. – álltam meg a kapuban. - Gondolom Te és Pusty nem jöttök velem?

- Köszönünk még egyszer mindent, örök hálával tartozunk neked. – öltötte rám Pusty a nyelvét.

- Fogad ezt el tőlem. Ez apám dárdája. – mondta Ruby és az odaérkező sellő uszonyából a kezembe emelte át. Ennek a hegye kicsit hosszabb és hegyesebb volt, mint az eddigieké, amit láttam. – A hajódat feltöltjük élelmiszerekkel, hogy a hátralévő utadon ezzel ne legyen gondod. Ez a legkevesebb, amit tehetünk érted. – A kapu mellett felsorakozott sellők kezükben csont tányéron megrakott ételekkel. Mind elindult egyszerre kifelé az X10-es irányába.

Búcsút intettem nekik és én is követtem őket.

A visszaút eseménytelenül telt, és félig szomorúan, félig vidáman hagytam el a rejtélyes Hidro bolygó légkörét.

Irány a Hiperkapu. De merre tovább?

- BRQ mennyi az esélyünk, ha ebben az állapotban támadjuk meg BRA-t - kértem komputer barátomat egy kis esélylatolgatásra.

- Figyelembe véve manőverező képességedet, és fegyverzetünket, akkor úgy számítom, hogy legfeljebb 30% esélyünk van a bolygó elérésre, áthatolva a védelmükön. - magyarázta a számomra nyilvánvaló dolgot.

- Tehát még szövetségeseinkre van szükségünk. – jelentettem ki

- Van egy elmaradott faj a galaxisban, akik egyedülállóan háborúban állnak a Putoriusokkal.

- Hiszen nem azt mondtad, hogy minden faj az ellensége?- nem értettem az itteni fajokat.

- A Nacticeken kívül igen. Csakhogy egyikük sem mer velük harcba szállni. - magyarázta tovább.

- Akkor keressük fel őket. - adtam ki az utasítást. Komputer barátom most nem ellenkezett, jót tett neki a számolgotás.

Hagytam barátomat, hogy elnavigálja a hajót a kapu felé, és tovább. Inkább hátra mentem.

- Hasznos volt a Hidro fajjal való találkozás?- érdeklődött S4.

A tartályra néztem, melybe a sellő fiú helyet most csak a víz csörgedezett benne.

- Mindenképpen. – válaszoltam röviden. A fal egyik kiszögelésébe helyezett uralkodói dárda, örömmel töltött el. – Örülök, hogy segíthetem nekik.

Mellette ott ált az a konténer, amit a Nactice kereskedőtől vettem, teli alkatrészekkel.

- Segíts nekem, nézünk szét milyen hasznosítható alkatrészek vannak benne. – mutattam a konténerre, mire S4 felugrott rá és két csápjával megkapaszkodva, a többi négygel elkezdte kidobálni belőle tartalmát.

Félreálltam egy felém repülő alkatrész elől, amik elkezdtek szanaszét repülni a teremben. Kezdet az az érzésem lenni, mintha egy Nactice kereskedő hajóját láttam volna, belülről. Jobban szemügyre véve viszont, a kupacok, amik keletkeztek láthatóan gondos válogatás eredménye volt. Tehát a rendetlenség nem más, mint szortírozott alkatrészek?

Az egyik kupac igen vegyesre sikerült, ami eltért a többitől, így itt kezdtem a kutatást. Az egyik alkatrész különösen érdekesnek látszott. Egy panelre felerősített robot kar volt, aminek végén egy kétágú csipesz volt, mi kör alakban csak a végén találkozott. Egy körülbelül comb vastagságú valamit könnyedén átért volna. Ezt félre raktam a fal mellé, és tovább kutakodtam. Egy apró kerek valami akadt a kezembe, tanácstalanul forgattam.

- Egy segéd hajtómű. – segített ki S4.

Azt is félre raktam a fal mellé. Visszafordultam a kupac felé, majd lemerevedtem, és elgondolkoztam. Visszafordulva a két eszköz felé, amik így egymás mellett, ragyogó ötletet adtak.

- Tony előre kéne jönnöd sürgősen. – BRQ hangja kicsit rémült volt.

Beugrottam az ajtón és rácsaptam a pultra. Amint megláttam a külső képet, már éreztem is a találatot.

Felkaptam az orrát és megcsavartam a gépet. A manőver sikeres volt a következő eresztés alattam húzott el.

A Hiperkapunál álló cirkáló ismerős volt. Ebből kötöttem el az X10-est, és ez üldöz már a kezdetek óta. Most sem fog elkapni. A következő lövésnél újra megcsavartam a gépet és az ellenkező irányba fordultam, visszafelé. A lomha óriás lassan felém fordult, és elindult utánam. Már egyszer kicseleztem, most sem fog ki rajtam. Lenyomtam az orrát és egy félkörív végén megcsavartam a gépet. Átsuhantam alatta, kétségbeesésében tüzelt még egyet, de teljesen mellém ment. Mire kilötte őket én addigra már alatta a háta mögött száguldottam a kapu felé. Na igen, ilyen trükköt még nem láttak.

A kapu egyre közeledett, miközben folyton hátra pillantottam, konstatálva, hogy mire megfordul, én már elérem a kaput.

Felkaptam az orrát az utolsó pillanatban.

A kapun kiérkező csatahajó rögtön tüzelt elülső ágyúival amint kiértek.

Két tűz közé kerültem. Remek.

A cirkáló befejezte a fordulást és rögtön célba vett. Oldalra pördülve lefelé indultam egyenest a csatahajó felé. Elkerülve mindkét hajó lövedék hullámát, közvetlen a csatahajó fölé repültem. Ott nem tudott célba venni, nem úgy, mint a cirkáló. Nem törődve vele, hogy eltalálja nagyobb társát, folyamatosan tüzelt. Több lövedék csapódott be, így könnyedén kikerültem a megmaradtakat.

A vége éppen kiért a kapun, mikor odaértem. A cirkáló nem adta föl, és nem hagyott elmenekülni sem, egyenest a kapuba lőtt. Lebuktattam az orrát és egy újabb csavar után, most a nagyobb gép oldalánál suhantam végig. A cirkáló már szinte vészesen közel jött, de elbizakodottan folytatta tovább, és tüzelt tovább az összes ágyújával egyszerre. A lövedék sor mind becsapódott, ami láthatóan már megrázta a hatalmas monstrumot. Az elejére érve újabb csavar, és most alatta próbálkoztam. A cirkáló utánam kezdett fordulni, de már neki ütközött a csatahajónak. A két fekete csónak ellentétes irányba kezdett el kitérni, csökkentve az ütközés erejét, de hiába. A csatahajó hegyes orr úgy vágta ketté a cirkálót, mint kés a vaját. A robbanások sora és a darabokra törő burkolat beterítette a kapu előtti teret.

Átsuhantam a kapun.

BRA nem bírta a véletlenre, mindjárt két hajót küldött ki ellenem. Nagyon hibázott. Három dologban is.

Először, hogy túl lomhák az egységei, egy fürge kis gép könnyedén kicselezi őket.

Másodszor, nem dolgoznak össze, csak a célpontra összpontosítanak.

Harmadszor, hogy velem kezdett ki.

A Hiperkapu nem volt, olyan mellbevágó érzés, mint Tyto hajóján. Vagy csak kezdek hozzászokni. Vagy az X10-es könnyebben alkalmazkodik a megváltozott térhez.

Reményekkel, és újabb tapasztalatokkal vágunk neki az újabb kalandnak.

Teljes történet az <http://www.sci-fikonyv.hu> oldalon.